

Arrest

nr. 242 054 van 9 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 1 januari 2018, diende op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker is in het bezit van een Surinaams paspoort, afgegeven op 29 november 2017 te Panamaribo.

1.2. Op 15 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 16 april 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 22/01/2020

Op basis van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er op 28 februari 2020 van 09.05 uur tot 11.10 uur met u in het Nederlands een persoonlijk onderhoud gehouden op de zetel van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Uw advocate meester Baudot Caroline (loco van meester Stessens Eef) was aanwezig gedurende het hele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Surinaams staatsburger en bent u geboren en getogen in Paramaribo. Tot twee jaar voor uw vertrek uit Suriname woonde u in uw ouderlijk huis in de wijk Latour (Paramaribo). Gezien het niet echt boterde tussen u en uw vader woonde u nadien nog twee jaar bij de familie R., ook in Paramaribo. U heeft zeven kinderen bij verschillende vrouwen. Sinds u 20 jaar oud bent, was u steeds aan het werk in Suriname. Zo werkte u onder meer zeven of acht jaar in de beveiligingssector en vier jaar als pompbediende. Een jaar voor uw vertrek uit Suriname werd u op klaarlichte dag overvallen door drie ongerepde kerels die uw gouden ketting stalen. Ook in de juwelenwinkel van uw vader vond een diefstal plaats waarbij men sieraden meenam. Een maand later overleed uw vader. Omdat u rugklachten had, stelde een vriend van u, die in Nederland woonde, voor om daar naar uw rug te laten kijken. Ook de armoede en de heersende criminaliteit in Suriname brachten u ertoe te vertrekken uit uw land. In 2003 verliet u Suriname en reisde u via Zwitserland naar Nederland. Na uw aankomst in Europa verbleef u afwisselend in Nederland en België in de illegaliteit. U ondernam niets om uw verblijf in Europa in orde te brengen, totdat u via vrienden hoorde dat u om internationale bescherming kon verzoeken. Op 22 januari 2020 diende u een dergelijk verzoek in in België. Bij terugkeer naar Suriname vreest u dat u te maken zal krijgen met armoede en criminaliteit. Zo werd er na uw vertrek uit Suriname nog driemaal ingebroken in de woning van uw moeder. U meent voorts dat u, wat uw rugklachten betreft, geconfronteerd zal worden met beperkte medische zorgen en met een gebrek aan medicatie. Verder kaart u ook de algemene politieke situatie aan en stelt u dat de huidige president een dictator is die het land failliet heeft doen gaan. U wenst bovendien uw leven in Europa uit te bouwen omdat u hier familie heeft en opdat uw kinderen in Nederland iets aan u hebben. Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw verlopen Surinaams paspoort, uitgereikt op 4 juni 1997; uw huidige Surinaamse paspoort, uitgereikt op 29 november 2017; en uw Surinaamse identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Gepeild of er elementen zijn die uw deelname aan de procedure voor internationale bescherming konden bemoeilijken, stelde u dat dit niet het geval was, maar dat u wat last had van uw rug (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ d.d. 22 januari 2020). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bracht u niet aan dat uw rugklachten u zouden hinderen om deel te nemen aan het gebruikelijke verloop van de asielpcedure. Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt overigens geenszins dat u niet in staat zou zijn om uw asielmotieven toe te lichten omwille van deze rugklachten. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u reeds in 2003 in Europa toekwam, diende u pas op 22 januari 2020, i.e. 17 jaar later, een verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 10). Ofschoon u ervan op de hoogte was dat u illegaal in België en in Nederland verbleef, liet u na om daadkrachtige stappen te ondernemen om uw verblijf in orde te brengen. Dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u niet wist wat u moest doen (CGVS, p. 10), kan uw nalaten niet vergoelijken. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, quod non in casu. Een dergelijke houding, met name het extreem laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming, zet de ernst van uw verzoek danig op de helling.

Daarnaast dient opgemerkt dat u verklaarde dat, ofschoon u de algemene politieke toestand in Suriname laakt – zo haalt u aan dat de president een dictator is die het land failliet heeft doen gaan en die mensen omgebracht heeft (CGVS, p. 11, 15) –, u noch problemen met de Surinaamse overheid, noch met medeburgers gehad heeft (CGVS, p. 13). U haalde bovendien geen concrete redenen of elementen aan waaruit blijkt dat u problemen zou krijgen omwille van de huidige president (CGVS, p. 15). Hieruit kan dan ook geen beschermingsnood in uw hoofde afgeleid worden.

Aangaande uw vrees dat u bij terugkeer naar Suriname in armoede terecht zou komen (CGVS, p. 11, 15), dient voorts vastgesteld te worden dat dit een motief van louter socio-economische aard is dat niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voor uw vertrek uit Suriname steeds gewerkt heeft (CGVS, p. 4, 5). Zo was u onder meer zeven of acht jaar werkzaam in de beveiligingssector, was u actief in de goudwinning en werkte u vier jaar als pompbediende. Uw zus die in Paramaribo woont is momenteel aan de slag in het onderwijs (CGVS, p. 9). Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Suriname niet opnieuw toegang zou hebben tot de Surinaamse arbeidsmarkt. Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat u bij een terugkeer naar Suriname niet zou kunnen rekenen op de steun van uw familieleden met wie u nog contact heeft en die u in het verleden reeds (financieel) ondersteund hebben (CGVS, p. 6, 7, 15).

Bij een eventuele terugkeer naar Suriname verklaarde u daarnaast dat u te maken zal krijgen met criminaliteit (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u slechts één keer persoonlijk geconfronteerd werd met criminaliteit toen u een jaar voor uw vertrek van uw gouden ketting beroofd werd (CGVS, p. 11, 12). De daders waren evenwel louter uit op financieel gewin (CGVS, p. 12). Een dergelijk eenmalig voorval, hoe laakbaar ook, is geenszins zwaarwichtig genoeg om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Na deze overval bleef u immers nog een jaar in Suriname wonen en bent u persoonlijk niet meer geconfronteerd geweest met criminaliteit (CGVS, p. 12). Dat ook de juwelenwinkel van uw vader net voor zijn overlijden in 2003 overvallen werd en dat er het huis van uw moeder na uw vertrek uit Suriname nog drie keer ingebroken werd, doet hieraan geen afbreuk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het evenzeer gaat om louter gemeenrechtelijke feiten waarbij men het op een financiële buit gemunt had (CGVS, p. 12, 13). Bovendien verblijft uw moeder, ondanks de drie inbraken in haar woning, nog steeds in hetzelfde huis (CGVS, p. 13). Hieraan kan tot slot nog toegevoegd worden dat dergelijke gemeenrechtelijke criminaliteit overal ter wereld voorkomt, ook in België.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u uw verklaringen betreffende uw medische problemen – u heeft rugklachten ten gevolge van een val uit een boom op jonge leeftijd (CGVS, p. 5 en 6) – niet ondersteunt met documenten. Hoe dan ook dient er opgemerkt dat deze medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Suriname. U gaf aan dat u in Suriname nooit naar een dokter ging naar aanleiding van uw rugproblemen. U schrijft deze nalatige houding slechts toe aan financiële redenen (CGVS, p. 6) en blijkt uit uw verklaringen dat uw vader voor verzorging in het

ziekenhuis terecht kon (CGVS, p. 12). Gevraagd of u in de toekomst bij de dokter terecht zou kunnen in Suriname, verklaarde u dit niet te weten. U voegde hieraan toe dat de medische zorgen in Suriname niet zo geweldig zijn, waarmee u doelde op de kwaliteit van de gezondheidszorg (CGVS, p. 14). Het loutere feit dat er een kwaliteitsverschil bestaat tussen de Belgische en de Surinaamse gezondheidszorg (CGVS, p. 14) houdt echter evenmin verband met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat het tekort aan medicijnen een algemeen probleem is in Suriname, waar ook andere patiënten onder lijden (CGVS, p. 14). U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Betreffende uw verklaringen dat u bij uw vijf kinderen in Europa wil zijn en dat de meeste van uw familieleden ook in Europa wonen (CGVS, p. 11) kan er volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat een dergelijk motief op zich evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling dat u banden heeft met familie die al dan niet legaal in Europa verblijft. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien u uw familiebanden wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoorten en uw identiteitskaart, staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In de verdere uiteenzetting gaat hij bovendien nog in op een schending van rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 *juncto* 14 van het EVRM en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het EVRM. Verzoeker benadrukt hierbij in het bijzonder artikel 3 van het EVRM.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker voert, wat de vluchtelingenstatus betreft, aan niet te kunnen terugkeren naar Suriname omwille van de armoede, de criminaliteit, zijn vrees geconfronteerd te worden met beperkte medische zorgen en medicatie en de algemene politieke situatie.

Verder stelt verzoeker dat hij zijn leven in Europa wenst uit te bouwen omdat hij hier familie heeft en opdat zijn kinderen in Nederland iets aan hem hebben. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat hij verschillende jaren talmde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen zijn vrees voor vervolging ondermijnt; (ii) ofschoon verzoeker de algemene toestand in Suriname laakt, verzoeker verklaarde noch problemen met de Surinaamse overheid, noch met medeburgers te hebben gehad en hij geen concrete elementen of redenen aanhaalt waaruit blijkt dat hij problemen zou krijgen omwille van de huidige president; (iii) wat verzoekers vrees betreft dat hij bij een terugkeer naar Suriname in armoede terecht zal komen, wordt opgemerkt dat dit een motief van louter socio-economische aard is dat niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteert en hieruit bovendien geen reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid vermits uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij bij een terugkeer levensomstandigheden zou kennen die gelijk gesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, zoals wordt toegelicht; (iv) wat verzoekers vrees betreft met criminaliteit te maken te krijgen, wordt opgemerkt dat uit zijn verklaringen slechts kan blijken dat de daders louter uit waren op financieel gewin, de door hem aangehaalde incidenten louter gemeenrechtelijke feiten betreffen en dergelijke gemeenrechtelijke criminaliteit overal ter wereld voorkomt; (v) verzoekers verklaringen aangaande zijn medische problemen niet ondersteund worden met documenten, deze medische problematiek hoe dan ook geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, alsook dat uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Suriname en het door hem aangehaalde tekort aan medicijnen een algemeen probleem is in Suriname waar ook andere patiënten onder te lijden hebben; (vi) dat verzoeker bij zijn vijf kinderen in Europa wil zijn en dat de meeste van zijn familieleden in Europa wonen evenmin onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteert en (vii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij inderdaad slechts na verloop van een lange periode zijn verzoek heeft ingediend omdat hij voordien niet op de hoogte was van hoe en waar hij asiel diende aan te vragen, dient te worden opgemerkt verzoekers houding - waarbij hij zich reeds sinds 2003 in Europa bevond en slechts op 22 januari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende - allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet wist hoe en waar hij asiel diende aan te vragen, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens informatie in te winnen in een poging om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat hij bij een terugkeer naar Suriname een vogel voor de kat zou zijn omdat hij daar geen onderdak zal hebben en gelet op zijn leeftijd en fysieke gezondheid, meer bepaald zijn rugklachten, niet meer in staat zal zijn om tewerkstelling aan te vatten, dient te worden benadrukt dat verzoeker om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat de door verzoeker beschreven moeilijkheid en vluchtmotief als zou hij niet naar Suriname kunnen terugkeren omdat hij het er in armoede zal terechtkomen geen verband houdt met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming nu hij zich beperkt tot het louter volharden in zijn vluchtmotieven. Bovendien moet aangaande verzoekers medische problemen vooreerst worden opgemerkt dat hij ook tot op heden nalaat om deze te documenteren, zodat zijn betoog als zou hij niet kunnen werken omwille van zijn rugklachten een blote bewering betreft. Daarenboven houden deze voorgehouden medische problemen hoe dan ook evenmin verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker zich in 2017 opnieuw naar Suriname begaf om een nieuw paspoort af te halen. Dergelijke handelswijze is indicatief dat verzoekers nood aan internationale bescherming, om welke reden dan ook, niet geloofwaardig is.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog pertinent opgemerkt als volgt met betrekking tot verzoekers verklaring als zou hij in armoede terechtkomen:

"Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voor uw vertrek uit Suriname steeds gewerkt heeft (CGVS, p. 4, 5). Zo was u onder meer zeven of acht jaar werkzaam in de beveiligingssector, was u actief in de goudwinning en werkte u vier jaar als pompbediende. Uw zus die in Paramaribo woont is momenteel aan de slag in het onderwijs (CGVS, p. 9). Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Suriname niet opnieuw toegang zou hebben tot de Surinaamse arbeidsmarkt. Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat u bij een terugkeer naar Suriname niet zou kunnen rekenen op de steun van uw familieleden met wie u nog contact heeft en die u in het verleden reeds (financieel) ondersteund hebben (CGVS, p. 6, 7, 15)."

Met het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en de blote bewering als zou hij in zeer barre omstandigheden dienen te moeten overleven bij een terugkeer naar Suriname, brengt hij geen enkel valabel argument bij om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen en slaagt hij er bijgevolg niet in aan te tonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Suriname.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad geen element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van deze rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP